

Eiland vol droids

Elle Lepoutre &
Marianne Eijgendaal

- <01> Een alien op het eiland
- <02> Meer dan duizend
- <03> Sterke wezens
- <04> Naar de bakker
- <05> We bouwen een muur
- <06> Neem een perfect bad
- <07> De eerste
- <08> De rattenvanger
- <09> Terug in het ziekenhuis
- <10> Chirurg in een ei
- <11> Neem dat stinkende beest mee
- <12> De tegenstem
- <13> Altijd bezig de wereld te redden
- <14> Tadaaaa, helemaal vrij
- <15> Water op het ijs
- <16> De machine die verbindt alles
- <17> De (bijna) grote finale
- <18> Hulp uit onverwachte hoek
- <19> De meest bijzondere droid
- <20> Een laatste obstakel
- <21> Toch nog oud en nieuw

Een alien op het eiland

HET BEGON ALLEMAAL op de een-na-laatste avond van het jaar. Buiten was het tien graden onder nul, de kachel in Keila's torenkamer brandde. Ze zat half onderuitgezakt op haar bed en bekeek plaatjes op haar fotohorloge. Een paar onscherpe van Blik gooide ze weg, zijn snuit was te dicht bij de lens. Ze zoomde in op een foto van het houten huisje op het meer, ook die was niet helemaal scherp. Het meer was bevroren. Rondom het huisje hing een slinger van gevouwen kubussen en lampjes. Die hadden ze op school gemaakt voor oud en nieuw.

Blik sprong op bed. Hij kon er net bij met zijn korte pootjes. Zijn staart kwispelde en hij likte Keila's neus. Ze aaide over zijn kop.

'Morgenavond is het zover,' zei ze. 'Dan gaan we met zijn allen naar het huisje. Oma bakt een berg olieballen. Mijn eerste oud en nieuw op het eiland. En van jou ook!'

Blik wurmde zichzelf onder het dekbed. Hij had een hekel aan kou.

'Jon gaat een vuurtje maken. We hebben al hout verzameld.'

Blik kroop dieper weg en legde zijn kop op Keila's bovenbeen.

'Ik neem wel een dekentje voor je mee.'

Keila's moeder kwam de kamer binnen zonder te kloppen. Ze had een gebreide muts op. Keila zuchtte. Blik stak zijn kop boven het dekbed uit.

'Laat die hond nou toch gewoon in zijn mand, Keila, al die haren in bed. Ik moet veel te vaak wassen.'

Keila keek naar haar horloge. 'Kun je voortaan kloppen?'

'Jaja,' bromde ze. 'Wat zit je te doen? Moet je niet iets voorbereiden voor morgenavond? Slingers ophangen?'

'Alles hangt al.'

Haar moeder pakte de balletschoenen die bij de deur lagen. 'Deze ga ik weggooien. Ze zijn tot op de draad versleten en veel te koud. Morgenochtend gaan we naar het schoenatelier. Ze maken speciaal voor jou nieuwe schoenen.'

'Weet je wel waar ze die dingen van maken?'

'Je moet toch iets aan je voeten.'

'Ik doe jouw gympen wel aan.'

‘Die zijn niet warm.’

Keila keek op. ‘Mam, ze gebruiken leer! Ze maken dieren dood. Je gaat toch ook geen mes in Blik zetten?’

Blik gromde.

‘Ze hebben ook gerecycled leer,’ zei haar moeder.

‘Dat is nog steeds leer, dus daar is ooit een beest voor doodgegaan.’ Keila sloeg haar armen over elkaar. Hoe kon haar moeder zo dom zijn?

‘Ik heb gehoord dat ze proberen een nieuw soort leer te maken, van schimmels.’

‘Ieuw, en dat moet ik aan mijn voeten?’

‘We gaan gewoon kijken morgen. Het is de enige plek op het eiland waar ze schoenen maken.’

‘Ja, hoe suf is dat? Er is hier geen normale schoenenwinkel, zelfs geen kledingzaak.’ Keila ging op de rand van het bed zitten.

‘Het is veel leuker om alles zelf te maken.’ Haar moeder wees naar haar muts. Keila wist dat ze die met veel gemopper – en hulp van oma – zelf gebreid had.

Blik sprong op de grond en rekte zich uit. Hij keek Keila aan met zijn glinsterend bruine ogen, zijn kop een beetje schuin.

‘Geweldig idee, Blik, we gaan naar buiten.’ Keila pakte de riem.

Haar moeder fronste. ‘Een klein rondje, hè? Het is al donker. En ijskoud.’

Keila stapte de wenteltrap af die buitenom de watertoren liep. Het was een oud gebouw met op het dak een windwijzer in de vorm van een zwaan. Heel vroeger was het een

opslagplek geweest voor water. Nu woonde Keila er met haar ouders, broertje Kars, beste vriend Jon en oma – niet haar echte oma, maar iedereen noemde haar zo. Oma en Jon woonden al op het eiland toen Keila en haar familie er in het voorjaar kwamen. De wind woei langs haar oren. Ze deed haar capuchon op. De stenen treden waren wit uitgeslagen doordat Jon er zout op had gestrooid. Blik trippelde al zigzaggend naar beneden. Keila moest uitkijken dat haar benen niet verstrikt raakten in de lijn.

Via het watertorenplein liepen ze in westelijke richting. Het eerste stuk beschut door de smalle straat met herenhuizen, daarna begonnen de duinen waar de wind vrijuit blies. In het licht van de laatste lantaarnpaal zag Keila hoe haar adem wolkjes maakte. Ze droeg de gympen van haar moeder met de veters strak, wollen handschoenen en een rode jas. Blik snuffelde aan de lantaarnpaal. Hij rilde.

‘Je hebt een jas nodig met je dunne vacht,’ zei Keila, ‘ik vraag oma of ze er een maakt.’

Hij spitste zijn oren, wat betekende dat hij het een goed plan vond.

‘Het is lijp dat er zo weinig te koop is op het eiland.’

Blik blafte kortaf.

Keila grinnikte. ‘Je hebt gelijk, lijp is een Amber-woord. In de klas roept ze het de hele tijd. Dan zegt de meester: “Je bedoelt mal of vreemd, lijp is een woord dat we liever niet gebruiken in dit lokaal.” En dan blaast zij een bel met haar kauwgom, wat natuurlijk niet mag en moet ze naar de gang. Gelukkig is het kerstvakantie, hoeven we haar even niet te zien.’

Blik tilde zijn poot op en plaste tegen de lantaarnpaal. De straal dampte. Keila mompelde nog iets over Amber en de woorden die ze gebruikte, kapot moeilijk was haar favoriet, vooral bij rekensommen. Of nakken, nog zo een, altijd als iemand iets maakte, een tekening, een opstel, wat ook maar in de verte leek op wat zij deed, gilde ze: 'Meester, Keila zit me te nakken.' Buiten schooltijd was ze altijd bij haar vader, Opzichter Kek, de baas van het treinstation.

Keila wilde doorlopen, maar er was een stoeptegels die kennelijk nogal interessant rook. Blik zette zijn voorpoten wijd neer. Zo kon Keila hem minder makkelijk meetrekken. Ze wachtte af. De volle maan scheen op het puntje van de watertoren, naar de zwaan. Het was een soort magische windwijzer. Als de pijl eronder naar de snavel wees, kwam er een nieuw iemand naar het eiland. Hoe het precies werkte, wist Keila niet en het maakte ook niet uit. Er kwam nooit iemand. Het eiland zweefde in de lucht. Onbereikbaar vanaf het vasteland. Nou ja, bijna onbereikbaar. Zelf was ze met een luchtballon gekomen. Het was een wonderlijk verhaal...

Eerst lag ze in het ziekenhuis, op een bed in de lift om precies te zijn. Ze was op weg naar de operatiekamer. Toen ineens ontdekte ze een luikje boven in de lift. Het was dé kans om weg te vluchten uit het nare ziekenhuis. Ze klom door het luik. In de liftkoker werd ze naar boven gezogen, zo hup, de lucht in, en al vliegend kwam ze bij de luchtballon. Eenmaal op het eiland stapte ze in een trein, waar Amber toevallig ook in zat, meteen al irritant.

Blik tilde zijn poot nog eens omhoog en plaste tegen de stoeptegel.

Vandaag stond de wijzer een beetje schuin, wees net niet naar de snavel. Schuin telde niet.

In de duinen was het donker. De maan verdween achter een wolk. Het suizen van de wind was het enige geluid. Keila probeerde stevig door te lopen. Blik bleef telkens stilstaan om te snuffelen.

‘Kom, we moeten in beweging blijven,’ zei Keila.

Toen het pad ophield liepen ze over het strand naar de bevroren zee. Je kon de golven nog zien. Een stilgezet moment in de tijd. Oma zei dat ze zich niet kon herinneren dat het water ooit eerder bevroren was. Keila hield haar pols op en maakte een paar foto's. Niet dat je veel zag. Ze kon het beter overdag doen. Ze stapte op het ijs en trok Blik mee. De maan kwam tevoorschijn en wierp zachte schaduwen op het ijs.

‘We gaan niet ver, hoor. De zee houdt daar ergens op.’ Ze wees in de verte.

Natuurlijk wist ze dat er verderop lucht was, de zee was een smalle strook aan de zijkant van het eiland. In de zomer had ze er gezwommen met Jon en Kars, de stroming duwde hen terug naar het eiland.

Blik bibberde. Keila tilde hem op en duwde hem tegen zich aan. ‘We gaan terug, mijn voeten zijn ook koud.’

Op dat moment klonk gepiep vanuit de duinen. Luid. Paniekerig. Blik werd er direct stil van.

Het klonk als doodsangst. Keila rende erheen, na een paar meter zette ze Blick op de grond en liet de riem los. Hij dribbelde achter haar aan. Het gepiep werd harder en harder. Er zat een schim bij de duinrand. Een mager figuur met overdreven lange armen en benen, zijn huid de kleur van het donkere zand. Hij zat gehurkt en leek op een mens, maar ergens toch ook niet. Een reptiel of een kale aap. In zijn wijdgeopende bek hield hij een konijn. Het arme beestje trappelde met zijn achterpoten.

‘Laat los!’ gilde Keila. Ze gaf een trap tegen de rug van het vreemde wezen. En toen het niet reageerde nog een hardere.

Het wezen liet zijn armen zakken, langzaam, totaal niet onder de indruk. Het konijn wurmde zich los en verdween de struiken in. Keila kon niet zien of het gewond was.

‘Wat ben jij?’ vroeg ze. Haar stem klonk hoger dan ze wilde.

Het wezen draaide zijn hoofd naar haar toe. Zelfs in zijn gehurkte houding was hij iets groter dan Keila. Grote ronde ogen. Zwarte wenkbrauwen die opgeplakt leken. Enorme neusgaten, brede lippen, een kaal hoofd met vierkante oren. Bij zijn nek zaten stekels zoals bij een hagedis. Het leek wel een demon.

Blick stond achter Keila en gromde.

‘Wegwezen!’ riep ze.

Ze renden de duinen in. Blick was razendsnel op zijn korte pootjes. Keila struikelde bijna met de te grote gympen. Ze moesten zo snel mogelijk terug naar de stad. Het wezen volgde niet – nog niet. Het kon vast heel hard rennen. Schuilen was misschien verstandiger dan vluchten,

bedacht Keila. Ze dook tussen de grashalmen. Blick drukte zich tegen haar benen. Ze voelde zijn hart bonken. Haar eigen hart ging ook tekeer. Ze maakten zich klein.

Een wolk schoof voor de maan en het leek wel alsof hij er een hap van nam. Het werd donkerder. Keila durfde niet te bewegen. Ze tuurde tussen de halmen door. Bang om de lange gestalte te zien verschijnen. Het was doodstil. Ze kon bijna het bloed in haar hersenen horen stromen. Waar kwam het wezen vandaan? Nog nooit had ze iemand horen vertellen over dit soort figuren. Was het nieuw op het eiland? Stond de pijl nu naar de snavel van de zwaan? Blick begon te graven, alsof hij een hol wilde maken waar ze in konden verdwijnen. Het zand vloog om haar oren.

Keila fluisterde dat hij rustig moest doen. Toch wist ze dat ze daar niet uren konden zitten, het wezen zou hen vinden, of ze zouden bevriezen. Ze pakte Blick op en sloop met ingehouden adem door de duinen. Blick hield zich stil, hij rilde zelfs niet. In de verte brandde het lichtje in de top van de watertoren, haar eigen kamer. Ze ademde uit. 'We zijn er bijna, Blick.'

Een paar meter verderop voelde ze iets bij haar enkel.

< 02 > Meer dan duizend

VANUIT HET NIETS werd Keila onderuit getrokken. Blik schoot uit haar armen. Ze viel plat op haar gezicht in het ijskoude zand van de duinen. Haar neus deed pijn. Zand plakte aan haar lippen. Ze spuugde een paar keer en krabbelde overeind. De maan kroop achter de wolk vandaan en verlichtte het zandkleurige wezen dat uit de struiken tevoorschijn kwam. Het rees op tot zijn volle lengte, minstens twee koppen groter dan Keila. Grote ogen in holle

oogkassen, stekels in zijn nek en enorme klompvoeten. En dan die tanden. Hij aasde op Blik.

Keila siste dat Blik moest vluchten. Zo hard als zijn pootjes konden, rende hij weg.

Ze ging wijdbeens voor het wezen staan. ‘Val mij maar aan als je durft!’

Het wezen duwde haar opzij, zette een paar stappen in Bliks richting en trok het hondje aan zijn achterpoot de lucht in. Hulpeloos bungelde hij, zijn oren omlaag, en piepte, precies zoals het konijn had gedaan. Het wezen bracht hem naar zijn bek.

Keila gilde. ‘Laat mijn hond los, jij monster!’ Ze greep zijn voet vast en probeerde erin te bijten.

Het wezen trapte haar weg. Terwijl zijn voet in de lucht zweefde, spoot uit zijn zool iets wits. Keila dook achter een graspol. Het spul kleefde aan de halmen. In het licht van de maan leek het op dik spinrag. Het wezen zette zijn voet weer op de grond. Blik hing recht voor zijn geopende bek. Het hapte nog niet, alsof het expres het moment even uitstelde, om zich erop te verheugen. Bliks riem hing slap op de grond.

De riem. Keila beseftte dat ze een kans had – als ze vlug was. Ze dook naar voren, pakte het uiteinde van de riem en rende rondjes om het wezen heen. Gelukkig was het een lange riem. Keila durfde niet omhoog te kijken. Blik piepte. Verdween hij al tussen de tanden? Ze bleef rondjes rennen tot de lijn om het slungelige lichaam gewikkeld zat. Ze trok alles zo strak mogelijk aan en legde een knoop. Zijn benen waren ingesnoerd. Zijn armen waren nog vrij, de linker hield Blik vast.